

איך מבקשים סליחה?

המודיע הצעיר

"תשמעו, מוכרחים לעשות משהו בענין מומומישה", אמר גדי לחברים בערב יום הכיפורים.

נכון, צריך לבקש סליחה, כך לא נכנסים ליום הכיפורים, מומומישה הוא משה דולגין, שלמד עם הילדים בחדר בשנה שעברה בכתה ה'. הוא סבל מבעיה של גמגום, והחברים הציקו לו מאד. שמו נקרא בפי כלם מומומישה, ובכל פעם שהיה עונה תשובה חייכו כלם והחליפו מבטים. גם עלבונות מפורשים לא חסרו, לדוגמה "אין לך מה ללמוד את כל העמוד, בלאו הכי עד שתגמור לומר את השורה הראשונה - יצללו"... בסוף השנה עבר משה לתלמוד תורה אחר.

"צריך ללכת אליו, כולם ביחד, ולבקש ממנו סליחה", אמר בניצ'.

"נכון מאד" "ואני אומר שנלך דוקא לחדר כדי לכבד אותו בעיני החברים שלו", הציע שימלה,

"הו, נכון, הם יראו שאנחנו באים לבקש סליחה אז לפחות הם ילמדו לא לעשות אותו דבר" - ענו הילדים.

"מוטי", פנו לסופר של הכתה, "שב וכתוב איזה מכתב סליחה יפה. אבל משהו כזה טוב שיעשה רושם מפוצץ".

מוטי לקח דף ועט והלך לפינה שקטה לכתוב, כתב ומחק, גם האחרים שינו ושפצו, עד שהתקבל הסגנון הסופי. וכך כתבו

למומומישה:

לחברנו היקר אשה!

בלא קרוע ואורתח סליחה נבקש

לבך תהיה הקפדתך לנו לאוקט

אצער ואבכי עיפה עיני

תניח וחרטה עלו על גדות לבנו

כל אחד מאתנו שבור ודוה -

אנא את סליחתך הבא

חבריק אודר ציון

בהתלהבות מרובה יצאו כולם לדרך.

"צריך לעבר דרך החנות "ניירת" לקנות איזה כרטיס יפה, ולכתוב עליו את המכתב", קבע מאיר.

כל החבורה העליזה פסעה לחנות. חיים נכנס פנימה לבחור כרטיס, כשכולם מחכים לו ליד פתח החנות.

"מה החגיגה הזו בחוץ?" שאל אלתר המוכר "זה כל הכתה שלי, אנחנו הולכים לעשות תשובה ולבקש סליחה מחבר" ענה חיים,

ובידו הכרטיס שבחר, מקושט בפרחים מזהב, ובאותיות יפות ומעוטרות ס-ל-י-ח-ה! אלתר עיקם קצת את פיו ונאנח: "לבקש

סליחה זו חגיגה? מה השמחה והמרץ שאחזו בכם? סליחה מבקשים בצער, בהכנעה בחרטה" אמר לחיים. חיים נבוך רגע, ואחר

כך הוציא מכיסו את הדף עם המכתב והלך להעתיק אותו. אלתר הציץ בדף וקרא בקול מה! "לב קרוע ומורתח? ממש כך אתם

נראים! את מי אתם רוצים לרמות? חיים התבלבל ולא ידע מה בדיוק לענות. "טוב, כל אחד יודע שלא מתכוונים בדיוק, ככה

מבקשים סליחה, במלים יפות" הסביר. "מי אמר? מי צריך כרטיסים וזהב וקישוטים? גם להעליב העלבתם בחרוזים? צריך

שתתחרטו, שתצטערו שתרגישו שגרמתם לו עוול. את זה לא רואים עליכם ולא בדף שבידכם. אני מציע שתצא לחברים שלך,

ותחשבו עוד קצת."

"מה לי אכפת? אני רק מפסיד כסף של כרטיס" אמר.

חיים פסע בצעדים מהוססים אל דלת החנות. לקנות? לצאת? "שמע, אתם בטח תלמידי חכמים גדולים ממני, אבל יש דברים

שהחיים מלמדים את הבן אדם. אל תזלזלו בעצה טובה. תגידי לחברים שלך: אלתר אמר שאתם עושים הכל חוץ מלהכנע, ולבקש

סליחה זה נקרא דוקא להכנע" סיים אלתר.

חיים יצא החוצה ומסר את הדברים של אלתר.

"יש בזה משהו!" אמר שימי. "תראו באיזו חשיבות אנחנו הולכים! כאילו לשמחה!" - "אז מה, צריך לבכות?" שאל מישהו "אולי, כשם שגרמנו לו לבכות. ואם איננו בוכים, אז בשביל מה השטויות שכתבנו על עיניים עייפות מבכי? מה, אנחנו שבורים? צערנו עולה על גדות הלב?" אמר במלים חדות מאיר. השתררה שתיקה. "אז רגע, איך כן מבקשים סליחה?" שאל בתמימות בניצ. "צריך לחשוב, זו כנראה ממש עבודה", ענה חיים. "העיקר בסליחה זה להכנע בפני השני, ולא לבוא ככה בהרגשה טובה מלמעלה". "אנחנו רצינו גם להשאר על הגובה, וגם להיות צדיקים וכאילו לפייס. זה לא הולך ביחד, כנראה", חשב בקול פנחס. "ובכלל זו טפשות גמורה מה שהלכנו לעשות. הרי הלכנו לבייש אותנו בנוכחות כולם, לקלקל לו את החברה גם במקום החדש. רק היינו מוסיפים חטא על פשע", אמר פתאום בניצ.

כולם השפילו ראשים. עכשיו התחילו ההצעות החדשות. והן לא זרמו ולא קלחו, לגמרי לא. טיפין טיפין הגיע עוד שבריר רעיון, ועוד משהו. כל הצעה נבדקה: איך מוישה יקבל את זה? מה הוא יחשוב? איך יגיב? צריך לבחור שני ילדים שילכו אליו הביתה. לא החברים הקרובים אליו, אלא דווקא אלו שבעיקר העליבו ופגעו. הם יצטרכו להתנצל בשם הכתה. מה יגידו? כל מילה עברה סינון קפדני. יסבירו שלא התכוונו לפגוע, שהיה זה מחוסר תשומת לב. אבל לא יצדיקו את עצמם. לא, גם כך אין מתנצלים. אם אתה סבור שאתה צודק, מה יש לך להתנצל? הם ידגישו שברור לכולם כמה זה היה מכוער, פוגע. ואז, אז יבקשו מכל הלב סליחה, ויציעו לשמור על קשר. אולי גם מתנה קטנה, מזכרת? יזכרו להתעניין בו. אולי צריך עזרה בלימודים. "זה ממש ספור שלם לבקש סליחה, לא סתם" סכם ינקי את הענינים בסוף הדיונים. "כשיצאתי מהחנות אמר לי אלתר שיש דברים שהחיים מלמדים", אמר חיים, "אבל אני חושב שלבקש סליחה זו ממש תורה, שלימוד היא צריכה".

עכ/ז/ח

א. על שאלה זו - ענו לפני שתקראו את הסיפור:

"מוכרחים לעשות משהו בענין מומווישה" - אמר גדי לחברים

בטבלה שלפניכם יש שאלות על המשפט, שהוא המשפט הפותח את הסיפור שנלמד

חשבו על תשובות מתאימות והשלימו אותן בטבלה:

התשובות לפני קריאת הסיפור	התשובות לאחר קריאת הסיפור	
		מי הוא מומווישה?
		מדוע נקרא בשם זה?
		מהו ה"ענין"?
		מתי נאמר משפט זה?

ב. עכשיו קראו את הסיפור וענו שוב לשאלות (בעמודה השניה בטבלה)

* האם ההשערות שלכם היו קרובות למה שמסופר בסיפור? במה?

ג. נשים לב לסדר בסיפור

* מתי ארעו?

שני המשפטים הראשונים בסיפור _____

מה שקרה עם מומווישה בכתה _____

ההחלטה לבקש סליחה ואיך לעשות זאת _____

* איך הייתם כותבים את הסיפור לו רציתם לספר אותו בסדר שבו התרחש באמת?

_____

_____

* חשבו מדוע בחרה הסופרת בסדר הזה דווקא?

_____

ד. לילדי הכיתה היו הרבה הצעות איך לבקש סליחה מחברם לאחר שהבינו שהם אינם הולכים לעשות זאת כראוי - חשבו על הצעות חדשות!

נתבונן: מה היה החסרון בצורה בה רצו לבקש סליחה בהתחלה, ומהי הדרך הראויה יותר שמצאו לבסוף?

ההצעה הראשונה	החסרון בהצעה זו	הדרך הראויה לבקש סליחה
כל ילדי הכיתה ילכו לבקש סליחה		
לבקש סליחה בחדר, לעיני כל החברים		
לשלוח מכתב סליחה יפה, "מפוצץ", כתוב על כרטיס יפה.		
לתאר במכתב את צערם העמוק של הילדים על שהכאיבו לחברם		

ה. מי היה זה שהעמיד את הילדים על טעותם? _____
מדוע עשה זאת? _____

חשבו: הסופרת לא כתבה שהמורה או המדריך או אבא של אחד הילדים היה זה שהראה להם שהם טועים. דוקא המוכר שמעיד על עצמו "אתם בטח תלמידי חכמים גדולים ממני" - מדוע? _____

ו. הדברים הנכונים הפשוטים של אלתר גרמו לילדים להבין הרבה דברים שהם לא הבינו קודם - מה למשל?
_____

ז. מישהו ניסה להתאים להתאים כותרת אחרת לסיפור: "סליחה ממומומוישה" - מדוע היא אינה מתאימה?
_____

"לבקש סליחה זו תורה שלימוד היא צריכה" - מהם הכללים שנוכל ללמוד מסיפור זה איך לבקש סליחה מחבר?
_____

א. _____

ב. _____

ג. _____

ד. _____

ועוד ...